

Viața Cuviosului Părintelui nostru Gherasim de la Iordan (4 martie)

Acest sfânt a îmbrățișat viața pustnică încă din copilărie, iar după primirea sfințitului chip monahicesc s-a retas în pustiu la Tebaide stăruind în nevoițe, mai târziu întorcându-se în patria sa, Lichia. În vremea împăratului Teodosie cel Tânăr s-a așezat în apropierea râului Iordan, unde a ridicat o mănăstire. Mănăstirea Cuviosului Gherasim era departe de Sfânta cetate a Ierusalimului ca la treizeci și cinci de stadii, iar de râul Iordanului ca de o stadie.

În aceasta primea pe cei noi începători, iar părinților celor desăvârșiți le dădea în pustie chilii sihăstrești. Erau sub mâna lui în pustie nu mai puțin de șaptezeci dintr-acești viețuitori, cărora le era dată rânduiala vieții de Cuviosul Gherasim.

Sfântul Gherasim umblând prin pustiu Iordanului, l-a întâmpinat un leu bolnav, care i-a arătat piciorul în care intrase un ghimpe mare, încât i se umflase piciorul. Leul se uita spre stareț cu ochi blânzi și, deși nu spunea cuvinte fiind necuvântător, însă cu chip smerit ruga pe stareț să-l vindece. Sfântul a șezut și, luând piciorul fiarei, a scos spinul, iar leul după ce s-a vindecat, nu l-a mai părăsit pe sfânt, ci, ca un ucenic, umbla după dânsul ori unde se ducea, încât se mira starețul de recunoștința cea bună a fiarei. În viața Sfântului se spune că părinții aveau în lavră un catâr cu care își aduceau apa de la râul Iordan, pentru trebuința fraților. Starețul a poruncit să dea catârul în seama leului, să umble cu el și să-l pască pe lângă râul Iordanului. Într-una din zile, pascând catârul, leul s-a dus de lângă dânsul și a adormit la soare. Trecând din Arabia un om cu cămile, a văzut catârul singur fără păstorul lui, și l-a prins și l-a luat într-ale sale. Leul deșteptându-se și căutând catârul, nu l-a găsit; apoi a venit la avă Gherasim trist și mâhnit că pierduse catârul. Starețul, gândind că leul a mâncat catârul, i-a zis: "Unde este catârul?" Iar el stând ca omul, tăcea, căutând în jos. Starețul i-a zis iarăși: "Oare l-ai mâncat? Bine este cuvântat Domnul, că nu te vei duce de aici și tot lucrul care îl făcea catârul, tu îl vei face, slujind la trebuința mănăstirească!". De atunci, din porunca starețului, puseră deasupra leului sarcina ce se punea pe catâr, adică un vas mare, cu care se aducea apă în mănăstire de la Iordan.

Într-una din zile, a venit la stareț un ostaș oarecare, pentru rugăciuni. Văzând pe leu aducând apă și aflând pricina, i-a fost milă de el și a dat trei galbeni părinților ca să cumpere un catâr pentru trebuința lor, iar pe leu să-l elibereze de o robie ca aceea. S-a făcut așa, adică s-a cumpărat alt catâr pentru slujba mănăstirească,

iar pe leu l-a eliberat. După puțină vreme, neguțătorul acela din Arabia care luase catârul trecând iarăși cu cămilele la Sfânta cetate a Ierusalimului să vândă grâu, avea cu el și catârul

acela. Și după ce a trecut Iordanul, din întâmplare, l-a întâmpinat leul, care, văzând pe catâr împreună cu cămilele, l-a cunoscut. Apoi deodată răcnind, s-a repezit la dânsul. Neguțătorul și cei care erau cu dânsul, văzând leul, se înpăimântară și fugiră; iar leul, prinzându-l de frâu cu gura, cum era obiceiul lui mai înainte, ducea catârul împreună cu trei cămile legate una după alta, încărcate cu grâu, bucurându-se foarte și mugind, că a aflat catârul pe care-l pierduse, și l-a adus

la stareț. Cuviosul stareț zâmbind, a zis către frați: "În zadar am ocărât leul, crezând că a mâncat catârul!". Atunci leul, plecându-și capul, ca și cum ar fi mulțumit sfântului și-a luat calea către munte. Și o dată pe săptămână venea și se apropia de sfânt, plecându-și capul înaintea lui, ca și cum i s-ar fi închinat. După ce sfântul Gherasim s-a săvârșit din viață, leul a venit din nou să-și primească binecuvântarea. Dar, negăsind pe sfânt și aflând de la ucenicul acestuia despre sfârșitul lui și fiind dus la mormântul sfântului, mai întâi a scos aici niște mugete ușoare, dar în cele din urmă răcnind cu multă putere, și-a dat duhul. Astfel mărește Dumnezeu pe cei ce-L slăvesc pe Dânsul, încât face ca și fiarele să li se supună celor ce păstrează neîntinat chipul și asemănarea Sa.